

Jedenastu kandydatów do tytułu mistrza

Czy bokserzy ŁKS-u odnowią zwycięstwo?

Do tytułu mistrzowskiego pretenduje więc 11 drużyn. Są to kluby: Warta (Poznań), Zryw (Świętochłowce), Tęcza (Łódź), ŁKS, Wisła, Radomiak, MKS (Gdańsk), Batory (Chorzów), Odra (Szczecin), IKS (Wrocław), Grochów (Warszawa).

W pierwszej grupie najciekawiej zapowiada się walka eliminacyjna między Batorym a Tęczą. Spotkanie to odbędzie się w Łodzi 21 bm. Zwycięzca tego spotkania zakwalifikuje się do spotkań finałowych.

W grupie drugiej decyzja zapadnie zapewne już w najbliższą niedzielę. Odbędzie się bowiem spotkanie Warty z Grochowem. Rozegrane zostanie ono w Poznaniu.

W trzeciej grupie musimy czekać na wyjaśnienie sytuacji aż do 21 bm. W dniu tym odbędzie się spotkanie Radomiaka z ŁKS w Radomiu. Trzeba liczyć się z tym, że ŁKS wystąpi wówczas w najbliższym swoim składzie, nie można bowiem w żadnym wypadku lekceważyć przeciwnika.

W grupie czwartej decyzja zasadniczo już zapadła. MKS jest faworytem i nie ulega wątpliwości, że wyjdzie zwycięsko w swojej grupie nie mając po wyeliminowaniu Zjednoczonych zbyt silnych przeciwników.

W najbliższą niedzielę Radomiak spotka się z ŁKS z Wrocławia, Batory z Odra, a Warta z Grochowem.

Ten ostatni mecz zapowiada się najbardziej interesująco. W Poznaniu spotkają się z sobą drużyny Szarymury—Kołczyńskiego. Trudno mówić o szansach, jesteśmy jednak zdania, że szala zwycięstwa powinna przechylić się na stronę Warty. Gdyby jednak do finału zakwalifikował się Grochów, a ŁKS odniósłby zwycięstwo nad Radomiakiem, wówczas będziemy mieli aż dwa pojedynki Piarskiego z Kołczyńskim.

Najbliższa niedziela, jak również następna wyjaśni sytuację. Po tych

W St. Moritz

brakuje 1000 łózek

Organizatorzy pierwszej po wojnie Olimpiady zimowej, mającej się odbyć w styczniu 1948 r. w St. Moritz borykają się z wieloma trudnościami, m. in. liczą się oni z tym, że zabraknie około 1000 łózek dla zgłoszonych zawodników.

Zawodnicy, jak również dziennikarze, dowiezieni będą z hoteli do miejsca zawodów 40 autokarami.

Na razie w St. Moritz brak śniegu. Przybyli już zawodnicy nie mogą, niestety, rozpocząć treningu.

Trybuny przy boisku hokejowym obliczone są na 11 tysięcy widzów.

terminach wiedzieć będziemy ostatecznie, które drużyny znajdą się w rozgrywkach finałowych.

Louis nie wy rał walki

Po meczu bokerskim o mistrzostwo świata między Louisem, a Walcottem — menażer Walcotta złożył protest w związku z decyzją sędziowską przyznającą zwycięstwo Louisowi.

Walcott twierdzi, że sędziowie popełnili zasadniczy błąd, ulegając częściami sugestii Louisa.

Protest ten budzi w amerykańskich sferach sportowych ogromne zainteresowanie.

Menażer domaga się powtórzenia meczu, względnie przyznania Walcottowi zwycięstwa.

Trzeba zaznaczyć, że Louis wygrał w stosunku 37:32.

Protest Walcotta odrzucony

Jak było do przewidzenia, nowojorska komisja bokerska odrzuciła protest złożony przez Walcotta przeciw decyzji sędziowskiej, przyznającej zwycięstwo Louisowi w walce o mistrzostwo świata wagi ciężkiej między Louisem a Walcottem.

Komisja stwierdziła, że nie ma żadnych podstaw prawnych do uchylecia werdyktu sędziów, wobec czego w mocy pozostała decyzja, powzięta na ringu.

Piętkowy mecz z Louisem mimo porażki wysunął Walcotta na czołowe miejsce wśród światowych pięściarzy wagi ciężkiej i przysporzył mu bardzo wielu sympatyków, którzy widzą w nim nowego mistrza świata.

Obecnie Walcott nosi się z zamiarem odbycia tournée pokazowego po największych ośrodkach amerykańskich.

Mistrzostwa drużynowe Polski zaczynają cieszyć się coraz większym powodzeniem i trzeba obiektywnie stwierdzić, że poziom ich jest wyjątkowo wyrównany, jeżeli chodzi o czolowe drużyny.

Dzięki mistrzostwom nastąpiło pewnego rodzaju ożywienie w sporcie prowincjonalnym. Boks na prowincji nie stoi jeszcze na zbyt wysokim poziomie sportowym, tym niemniej są już pewne znaki na ziemi i na niebie, że rozpoczęta akcja propagandowa, nie każe długo czekać na rezultaty.

Trener Sztamm, który objechał nie ma już wszystkie ośrodki sportu prowincjonalnego Polski, stwierdził, że warunki pracy na prowincji są wyjątkowo trudne. Odczuwa się przede wszystkim brak odpowiednich sal gimnastycznych.

Warta i YMCA (Łódź) na czele koszykarzy

Po niedzielnych bojach drużyn ligowych w koszykówce tabelka punktacyjna przedstawia się następująco:

1) Warta (Poznań)	2	4	82:76
2) YMCA (Łódź)	2	4	65:61
3) AZS (W-wa)	1	2	41:22
4) KKS (Poznań)	2	2	90:69
5) AZS (Kraków)	2	2	69:58
6) TUR (Łódź)	3	2	76:81
7) Wisła (Kraków)	2	2	36:53
8) YMCA (Gdańsk)	1	0	27:30
9) Znicz (W-wa)	3	0	100:149

Składać kupony „totka” do czwartku

Polski Komitet Olimpijski zawiadamia, że kupon Nr 7 składany być może do czwartku w kolekturach konkursu „Zgadnij kto wygra”.

TEATR „OSA” ZACHODNIA 43, tel. 140-09

DZIS o godz. 19.20

„PIERWSZE ŻĄDŁA”

BEWIA SATYRY POLITYCZNEJ, PIOSENKI, HUMORU I TANCA.

Udział biorą: H. Brzezińska, K. Hanusz, J. Darski, M. Dąbrowski, B. Hal-mirska, Z. Luczak, St. Piasecka, Dust Sutt, H. Szwańcer, W. Zwoliński.

Przy fortepianach: Z. Wichler i M. Suchocki.

Kasa teatru czynna od godziny 10—13 i od 16.

ZAWIADOMIENIE

BACUTIL

TOW. PRZEMYSŁOWO HANDLOWE
ODDZIAŁ W ŁODZI, ul. NOWOTKI 4

ZAWIADAMIA

że z dniem 9 GRUDNIA b. r. PRZENIOSŁO SWOJE BIURA do nowego LOKALU mieszczącego się

w Łodzi, ul. Drewnowska 84 tel. 260-91
(4180)

TADEUSZ DOŁĘGA-MOSTOWICZ

ZNACHOR 10)

— Porzuciła mnie... porzuciła... — powtarzał Wilczur. Szedł przed siebie, zataczając się — Jak drzewo wyrwane z korzeniami...

— Szanowny pan na Grochów? — usłyszał obok siebie czyjś głos. — To może obejść Rawską. Błoto mniejsze.

Poznał jednego z kompanów.

— Wszystko mi jedno — machnął ręką.

— To i dobrze. Po drodze mi. Pójdziem razem. Zawsze weselej. A pana podobnież zmartwienie spotkało?

Wilczur nie odpowiadał.

— Wiadomo, rzecz ludzka. A ja panu powiem, że na zmartwienie, to jeden jest tylko sposób: zalać cholere na glanc. Wiadomo, nie w takiej norze jak u tego Drożdżyka, którego kanclarz jest i wędlinę ze strychninami gościom daje. Ale tu niedaleko na Rawskiej ulicy jest porządna knajpa, jak się patrzy. I zabawić się można, kielnerki gościom obsługują. A cena ta sama.

Szli znowu w milczeniu. Towarzysz znacznie niższy i szczuplejszy od Wilczura wziął go pod rękę i raz po raz zadzierał głowę, aby spojrzeć nań spod daszka swojej cyklistówki. Minęli kilka przecznic, gdy pociągnął go w bok:

— No, to wstapiem, czy jak?... Najlepiej zalać. To już tutaj. Na jednego.

— Dobrze — zgodził się Wilczur i weszli do

knajpki.

Pierwszy łyk wódki nie przyniósł ulgi. Przeciwnie, jakby otrzeźwił zamglony umysł, następne jednak kolejki zrobiły swoje.

W sąsiedniej izbie chrapliwie grał orkiestron. Zapalono światła. Po jakimś czasie przyłączyli się do nich jeszcze dwaj mężczyźni, z wyglądu robotnicy. Tłusta, wymalowana kelnerka przysiadła się również. Pili już trzecią butelkę, gdy nagle z bocznego pokoiku rozległ się głośny śmiech kobiety.

Profesor Wilczur zerwał się na równe nogi. Krew uderzyła mu do głowy. Przez sekundę stał nieruchomy. Byłby przysięgł, że poznał głos Beaty. Gwałtownym ruchem odepchnął zagradzającego mu drogę kompana i jednym skokiem znalazł się w drzwiach.

Dwie gawone lampy jasno oświetlały nieduży pokój. Przy stoliku siedział brzuchaty krępy człowiek i jakaś piegawata dziewczyna w zielonym kapeluszu.

Zwolna zawrócił, opadł na krzesło i wybuchnął łkaniem.

— Naley mu jeszcze — mruknął człowiek w cyklistówce — ma łeb do wody.

Potrząsnął Wilczura za ramię:

— Pij, bracie! Co tam!

Gdy o jedenastej knajpę zamykano, towarzysze musieli podtrzymać Wilczura, gdyż nie mógł już iść o własnych siłach. I tak, zataczając się swoim wielkim ciałem, chwiał nimi na wszystkie strony. Sapali z wysiłku. Na szczęście nie mieli dalekiej drogi. Za rogiem w ciemnej pustej uliczce czekała dorożka z nastawioną budą. Bez słowa wladowali Wilczura do środka i wcisnęli się z nim. Dorożkarz zaciął konia.

Po kilkunastu minutach domy przerzedziw się. Po obu stronach tu i ówdzie między parkanami błyskało światło naftowej lampy. Wreszcie i to znikło. Natomiast

w nozdrza uderzył cuchnący odór wielkich zwalisk śmieci. Dorożka skręciła w bok, ustało od razu klaskanie kopyt końskich. Na miękkiej drodze nie było ich słychać. Dojechali do pierwszej glinianki.

— Stój najlepiej — odezwał się cichy głos.

Nasłuchiwali przez chwilę. Z daleka jednostajnym głosem huczało miasto. Tu dokoła panowała zupełna cisza.

— Wylewaj go — rozległa się krótka komenda.

Trzy pary rąk wczepiły się w bezwładne ciało. Po chwili zawartość kieszeni została wyjęta. Bez trudu zdjęli też palto, marynarkę i kamizelkę. Nagle, widocznie pod wpływem zimna, Wilczur oprzytomiał i zawołał:

— Co to, co robicie?...

Jednocześnie usiłował poderwać się z ziemi. W chwili jednak, gdy już stał na nogach, otrzymał straszny cios w tył głowy. Bez jęku zwałił się niczym kłoda. Ponieważ zaś padając zatoczył się aż na brzeg wielkiego dołu, do którego zsypany śmieci, ciało po pochyłości zsunęło się na dno.

— Cholera! — zaklął jeden — nie mogłeś przytrzymać?

— A po co?

— Durny szczeniak! Po co! Złaż teraz do glinianki po buty i portki.

— Sam złaż, kiedwś taki chwyty.

— Co ty powiesz?! — zbliżył się doń groźnie pierwszy.

Zanościło się na rozprawę, gdy ozwał się flegmatyczny głos dorożkarza, który dotychczas w milczeniu palił papierosa.

— A ja mówię: jadziem. Chcecie, żeby nas tu nakryli?...

